

Drhtava svetlost sveće baca senke po praznim belim zidovima. Mantija je uredno prebačena preko stolice, pored kreveta su čaša vode, metalna kutijica tvrdih mentol bombona, mali crni plastični češalj i izlizana brojanica. On kleči pored kreveta, njiše se u ritmu i povremeno baca pogled na drveno raspeće skromne izrade okačeno iznad prozora. Napolju, kriška meseca i čisto nebo posuto zvezdama.

Poluglasno promrmljavši poslednje reči molitve, širom otvara oči i upućuje mesecu dug ispitivački pogled.

„I kažu da se to zove rokenrol. Svašta.“ Odbrusi za sebe.

Gipko ustaje sa poda i uzima bibliju sa stola. Obeležena plavom trakom otvara se na stranici Jevandjelja po Mateju.

On te redove odavno već zna napamet. On svake večeri napravi 36 koraka po sobi, uzduž i popreko, svaki put dodirujući lakirani dovratak levom rukom, svaki put desnim kolenom očese levi ćošak sklepanog kreveta, kada završi čitanje sklapa knjigu i u jednom glatkom pokretu je spušta na gornji levi deo stola, tačno iznad centra velikog goda na hrastovoj ploči. Ima dve pidžame, belu i belu. Jedna ima izvezene inicijale N.M. To mu je od pokojne majke. Tu pidžamu nosi samo nedeljom i o Božiću. Danas je petak, i imali su grašak za večeru. Od njega mu u ustima ostaje ukus metala koji ga podseća na očevu kovačnicu. Pred spavanje, taj ukus u ustima postaje mučan i spira ga jednom tvrdom zelenom bombonom. Crveni tkani prekrivač pod konac stoji na krevetu. To mu je pokojna sestra poklonila kada je odlazio u manastir. Uvežbanim pokretima, kao kakav baletan, sklanja ga i savija, odlaže na trošnu stolicu. Na krevetu ostaje mali četvrtasti jastuk i uštirkana posteljina pod kojom je jorgan od perja manastirskih gusaka. Za ovaj jorgan, on ih je lično očerupao, to radi samo na letnju ravnodnevicu. Smatra da su tad

guske najmirnije, i nedelju dana pre toga im daje malo bolju hranu, da se bar malo iskupi kod pernatih stvorova.

Leže u krevet, odmerenim pokretom češlja bradu malim crnim češličem, zatim gasi sveću i okreće se na levi bok, ka prozoru.

„I onda su prizvali djavola. Eh, deca. Kakve ploče, kakvi bakračti. Ne ide to tako.“

Zatvara oči i čeka da mu san dodje u pohode.

Ne ide.

Otvara oči i gleda ka prozoru. Kao da je žuci, kao da mu se krnjotak meseca smeje u brk.

„Rokenrol. Svašta.“

Leži tako još neko vreme. Kao da je čaršav postao bockav, kao da mesec previše sija, i tišina je odveć bučna.

Žedan je.

Ustaje i seda na krevet. Voda je bila ledena i prijala je, ali se još više razbudio. Gleda po sobi. Zrak mesečine stoji na bibliji i zove ga. Pokušava to da ignoriše.

Trenutak kasnije, hitro ustaje i uzima knjigu.

„Dakle, Jevandjelje po Mateji“.

Neki nemir mu klizi niz kičmu, pokušava da ga otrese ili pripiše pro hladnom noćnom vetru. Kao u polusnu, sanjivo teškim pokretom stavlja kažiprst na pasus. Prati ga sa desna na levo. Čita.

„I gospod Bog reče, Nikodime izadji iz zatvora duše svoje, jer ja sam gospod Bog tvoj i zapovedam ti.“

Slova su mu igrala pred očima i kolena su mu klecala. Ispustio je knjigu koja se treskom susrela s podom.

Drugi tresak je dolazio iz pravca vrata, gromogolasno kucanje.

Grlo mu se steglo, i crkveni miš je bio glasniji od njega. Razrogačenih očiju gledao je u kvaku koja se pomera i vrata se otvoriše.

U sobu je ušla visoka prilika u kožnoj jakni sa nitnama. Svetlo se stvorilo odnekuda i soba je blještala.

„Hajde.“ Reče prilika i pruži mu ogromnu žuljevitu šaku,

„Hajde, već kasnimo.“

Nikodim je stajao zabezeknut. Jedva je prepoznao Prepodobnog Oca Tifaresa, starešinu manastira. Uske kožne pantalone i upletena duga bela brada, crvena majica i kožne rukavice bez prstiju. Sotona lično.

„I? Nemam čitavu večnost!“ Prilika je vidno gubila strpljenje.

Nikodim se počeo po levom uvetu. Znao je da treba nešto da uradi. Bilo šta.

„Pomaže Bog“

„O, pa to ste vi oče Jevreme, kako ide u manastiru?“

„Ide kako Bog da dobri Trifune, kako vaše krave, daju li mleka?“

„Ih daju, toliko da preliva. Nego, otkud svi ti radovi u manastiru, skupo je to moj Oče Jevreme.“

„To je novac koji šalje Prepodobni Otac Tifares, otkad je otišao sa ocem Nikodimom donacije manastiru su se ustostručile.“

„Ako, ako, lepo je to, da se pazi i na selo i na manastir, čujem i da se put popravlja kod Sokolovog Rita.“

„Jeste, i škola dobija nov krov.“

„Pa idem ja svojim poslom, svako dobro.“

„Svako dobro i vama.“

Dobar dan dragi slušaoci, vi se nalazite na talasima ROCKFM radija, delimo tri karte za koncert Alice Cooper-a, sa nama u studiju su njegovi menadžer Tifi i PR koncertne turneje Nik, najbrži slušaoci dobiće i karte za bekstejdž, u medjuvremnu poslušajte malo tvrdog zvuka i zapamtite, to je sve rokenrol!